

Nr 83.

Av herr **Holm**, om skrivelse till Kungl. Maj:t rörande viss ändring i kungörelsen angående skatt för hundar.

I motion nr 49 vid 1913 års riksdag har herr Sandstedt hemställt, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring i Kungl. Maj:ts nådiga kungörelse av den 1 juni 1877 angående skatt för hundar, att skatt skall erläggas samtidigt med anmälan om hund samt att samma ansvarspåföljd blir gällande för försummad betalning som för försummad anmälan, och att minsta bötesbelopp höjes till tio kronor. Såsom motiv för sin motion anförde herr Sandstedt: »Det har visat sig medföra åtskilliga svårigheter att med nuvarande bestämmelse i hundskatteförordningen på ett tillfredsställande sätt kunna indriva hundskatten inom landskommun. Detta med hänsyn därtill att innehavare av hund i allmänhet icke betala skatten, då anmälan göres. Följden härav blir den, att en stor del personer, som innehar hundar, sedermera undandrar sig betalningen, särskilt sådana, som icke äga några utmättningsbara tillgångar, och då de på grund av sin gjorda anmälan icke behöva riskera något åtal med åtföljande böter och dubbel skatt, så bortfalla de tvingande skäl, som detta annars utgör för den betalningsskyldige. Särskilt framträda dessa missförhållanden i lappmarkssocknarna, där avstånden mellan byarna äro så ofantligt stora, så att indrivningen av skatten därigenom betydligt försvåras. En annan olägenhet i detta avseende är, att det uppstår missnöje bland dem, som ordentligt fullgöra sin skyldighet i detta fall, då de se att andra lyckas komma ifrån betalningen. Dessa missförhållanden skulle säkerligen i stort sett kunna förebyggas med en förändring i hundskatteförordningens § 3 på det sätt, att i denna § införes samma ansvarspåföljd för uraktlåtenhet att betala skatt som för anmälan om hund. Det har nämligen visat sig, att med-

vetandet om obehaget att ställas under åtal varit ett verksamt medel att förmå vederbörande att fullgöra sin skyldighet i detta avseende. Men för att få bestämmelserna så effektiva som möjligt, vore det skäl att även minimibeloppet av böterna något höjdes, ty det har nämligen visat sig, att en person, som blivit ådömd en fem kronors böter för uraktlåtenhet att anmäla hund till beskattning, betalt denna, men vägrat att betala skatten, som varit 10 kronor. Och då utmätningsbara tillgångar saknats, har kommunen gått miste om densamma. Nu kan man visserligen invända, att om en person är så fattig, att han icke har tillgång att betala sin skatt, så borde han befrias därifrån. Men då en hund för de allra flesta personer icke är något nödvändighetsdjur, så synes det mig icke böra tagas någon hänsyn härtill, ty den, som icke har råd att betala skatten, torde näppe- ligen hava råd att föda någon hund. Dessutom torde det i många fall icke vara bristande tillgång, som gör det omöjligt att betala, utan fastmer ovilja härtill, och då man har placerat sin tillgång så, att den fredas för utmätning, så anser man sig gott kunna låta bli. Såsom belysande för huru otillfredsställande hundskatteinbetalningen sker, skall jag anföra ett exempel från Gellivare kommun, där för år 1912 funnos 627 personer, som innehade hundar; utav dessa ha icke mer än 199 ordentligt fullgjort skatte- betalningen, återstående 428 ha uraktlåtit att fullgöra sin skyldighet. Större delen av dessa hava dock i vederbörlig ordning gjort anmälan om att de innehade hund, vadan de icke kunna åtalas för sin försummade skattebetalning.»

Bevillningsutskottet, som fick motionen under behandling, avstyrkte densamma under anförande att den förstnämnda av de föreslagna bestämmelserna, angående tiden för skattens erläggande, redan funnes införd i åberopade kungörelse, och att det dessutom i dess 8:de § funnes föreskrift därom, att varje kommun äger träffa de överenskommelser och vidtaga de åtgärder, som kunna ytterligare erfordras för att på ändamålsenligt sätt bringa författningens bestämmelser till efterrättelse, vilket av bevillnings- utskottet ansågs bereda vederbörande kommun möjlighet att på ett effek- tivt sätt anordna uppbörden av hundskatten. Dessa synpunkter framhöllos även vid ärendets behandling i riksdagens andra kammare, men häremot invändes då med allt skäl av kammarens vice talman, att denna rätt för kommunerna att bringa författningens bestämmelser i verkställighet inga- lunda får sträcka sig så långt, att författningens anda och innehåll däri- genom trädas för nära, utan inskränker sig till själva tillämpningen, exempelvis att tillsätta personer, som taga reda på de skattepliktiga hundarnes antal

och dylikt, men däremot icke gav kommunen någon ökad befogenhet i fråga om hundskattens indrivande. Från såväl den, som förde utskottets talan, vilket var nuvarande statsrådet Vennersten, som från kammarens vice talman medgavs under debatten det lämpliga och önskvärda uti, att någon straffpåföljd vore stadgad för försummelse att på bestämd tid erlägga hundskatten, medan däremot motionen i sin förra del ansågs onödig och olämplig. Då de förhållanden och olägenheter, som herr Sandstedt åberopat i sin motion, fortfarande äro tillfinnandes, och med stöd av de uttalanden, som vid ärendets behandling i andra kammaren då gjordes, får jag hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring i Kungl. Maj:ts nådiga kungörelse den 1 juni 1877 angående skatt för hundar att samma ansvarspåföljd blir gällande för försummad betalning av hundskatt som för försummad anmälan.

Stockholm den 27 januari 1916.

O. E. Holm.

I motionens syfte instämma:

Nils Johansson.

O. V. Stenudd.
